

АЛЕРГИЯ КЪМ ПРАХ

(от Клаус-Дитер Д.)

26 октомври 2008 г.

„Имах ужасна алергия към прах повече от 40 години“

Имах ужасна алергия към прах повече от 40 години. Поне смятах така, защото винаги трябваше да внимавам за чистотата въщи и най-вече за наличие на прах.

Когато в стаята имаше и най-малкото количество прах или нещо подобно, аз започвах да кихам непрекъснато за около три часа и постоянно подсмърчах, защото носът ми течеше .

След като се запознах с GNM, започнах да се запитвам защо постоянно трябваше да кихам и да подсмърчам, кога е започнало всичко това и кои са следите, които поддържаха активна „алергията“.

Скоро след като се преместих в нова къща, която все още не бе завършена, алергията ми изчезна, което означаваше, че съм попадал на следи! Затова продължих упорито да разсъждавам за възможната причина.

Бях възнаграден от внезапен спомен за това как докато играех с приятелите си в руините на Берлин, три пъти бях удрял в главата с камък. Това беше единственото възможно място за игра, което имаха децата от този град през 1955 година. Разбира се там беше много прашно, тъй като стените на разрушените сгради продължаваха да се разпадат, при което изригваха облаци прах. При цялата тази мърсотия аз случайно бях ударен три пъти от камък. Трябваше да ходя на лекар и всеки път ми диагностицираха мозъчно сътресение.

В момента, в който си спомних тези събития, кихането и хремата ми престанаха – така е и до този момент! Междувременно бях в един ужасно прашен гараж. В него една шлайфмашина беше рязала мраморни плочи в продължение на 30 години, но гаражът никога не е бил чистен. Аз изметох всичките боклуци с метла, а наоколо летяха облаци прах. Работех буквално в мъгла от прах! Но нито веднъж не кихнах и не подсмъркнах – нито по време на ремонтните дейности, нито след това, нито в следващите седмици.

Клаус-Дитер Д.

Обяснение: Биологичният конфликт (ДХС), свързан с назалната мембрана е „миризлив конфликт“ („Тази ситуация вони!“) или „подушване конфликт“ в смисъла на неспособност да се „подуши“ – да се предусети – непосредствена опасност или заплаха. В този случай – летящите към главата камъни.

По време на конфликтно-активната фаза назалната мембрана улцерира, причинявайки тъканна загуба с цел разширяване на назалния път и по този начин по-добре да се определи опасността (да се подуши). По време на лечебната фаза улцерираните места се запълват, което е съпроводено с подуване, причиняващо запушване на носа. Други типични лечебни симптоми са течащ нос, сополи и кихане, чиято цел е да се изкарат остатъците от възстановителния процес (симптоми на обикновена настинка).

В момента на ДХС съзнанието запечатва всички елементи, които се определят като важни при асоциацията на конфликта. В този случай ПРАХЪТ е останал като следа. Биологичният смисъл на следите е да служат за предупредителен сигнал, казващ „Внимавай! Последният път, когато беше заобиколен от прах, ти беше в опасност!“ Затова, когато мозъкът регистрира „прах“, специалната програма, свързана с конфликта, се реактивира чрез незабавно кихане и течащ нос. Това, което обикновено се определя като „алергия“ или „алергична реакция“ е следа (или следи), която е била запомнена в момента на конфликтния шок.

Първата стъпка към изличаване на следите е да се определи първоначалният конфликт. С осъзнаването на факта, че ПРАХЪТ вече не представлява опасност, психиката може да изтрие „праха“ („предупрежданието“) от паметта и „алергията“ моментално изчезва – след 40 години!

Забележка: Диагнозата „алергия към прах“ може да причини нова „следа-прах“, причиняваща (за неосведомения) хронично алергично състояние. Знаейки за GNM, човекът страдащ от „алергии“ е в позицията да завърши докрай лечението веднъж и завинаги.

Преведено от оригиналния немски документ

Източник: www.LearningGNM.com